

me ihan oikeasti maan alta keskelle kaupunkia.

Bussimatka sujui rattoisasti saksankielisin selostuksin (englanninkielisessä bussissa ei ollut tilaa) mutta onneksi paikalta löytyi muutama henkilö jotka tulkkasivat meille tärkeimmät kohdat englanniksi. Myös bussin opas, paikallinen klubilainen, teki parhaansa ja herätti yleistä hilpeyttä kertomalla flying Mickey Mousesta, kun ei muistanut mikä lepakko on englanniksi.

Ravintola Kronessa meillä oli ilo nauttia englantilais-saksalaisesta pöytäseurasta kertoen millaista on Suomessa ja suomalaista yöpyminen Bunkkerissa sujuu. Jostain syystä tämä englantilais-saksalainen mies oli aina nähdessämme kovin huolissaan siitä että suihkuja oli Bunkkerissa vain kaksi kappaletta.

Bunkkerimakarena illan limudiskossa

Keskiviikkona suuntasimme ruotsalaisen Annan kanssa muiden suomalaisten viettäessä "vapaapäivää" kohti muinaisia roomalaisasutuksen raunioita Augusta Rauricassa. Mielenkiintoisessa kansainvälisessä seurassa riitti juteltavaa ja tutustuin taas uusiin mukaviin ihmisiin. Olutpanimon kanttiinissa nautitun lounaan lomassa hämmästyivät saksalaiset pöytäkumppanini kertakaikkiaan kun en välttämättä ollutkaan heidän kanssaan samaa mieltä siitä, että Suomessa pääasiallisesti syötäisiin poronlihaa, perunoita ja lanttua, kun muuta meillä ei kuulemma oikein ole. Näin esitti eräs saksalaisherra, jolle mielelläni kerroin, että Suomessa on kasvihuoneita, joissa viljellään mm. ihan kurkkua ja tomaattiakin ja että muutakin lihaa kuin poronsellaista kaupoistamme kyllä löytyy. Saksalainen Jochen hämmästytti minut suomalaisen musiikin tietämyksellään. Kysymyksiä riitti Nigthwishin tuotannosta aina Sibeliukseen saakka. En tuntenut puoliakaan hänen mainitsemistaan suomalaisista ambient-bändeistä -kyllä hävetti!

Ennen illan katujuhlaa tutustuimme vielä Leibstadtin ydinvoimalaan, joka todella oli monituntisen kierroksen väärti. Lauhdevesitornissa vierailu oli varsinainen kokemus. Oppaamme, sympaattinen hollantilaissyntyinen kolmekymmenvuotisen uran voimalan leivissä tehnyt mies totesi, että harvemmin heillä näin pitkiä vieraita käy. Samaan hengen vetoon hän totesi, että kyllä hänenkinko koisellaan miehellä (163 cm hattu päässä) on vaikeuksia löytää sopivia pitkiä housuja.. ja sitten naurettiin...

Partiolaisten järjestämä katujuhla Liestalin kaupungissa, jonne myös vapaapäivän viettäneet olivat löytäneet, oli hieno päätös keskiviikolle. Katujuhlissa syötiin ja juotiin hyvin, kuunneltiin rytmikästä puhallin- ja rumpumusiikkia, tanssittiin ja lopuksi laulettiin nuotion ympärillä tuttuja nuotiolauluja. Tunnelma oli lämmin ja nuoret partiolaiset näyttivät nauttivan seurastamme. Myöhemmin illalla tapasimme samana iltana Baseliin saapuneet Paulin Hollannista ja Lonen Tanskasta sekä nautimme hauska seurasta pienemmällä porukalla.

Jonotanssia kadulla

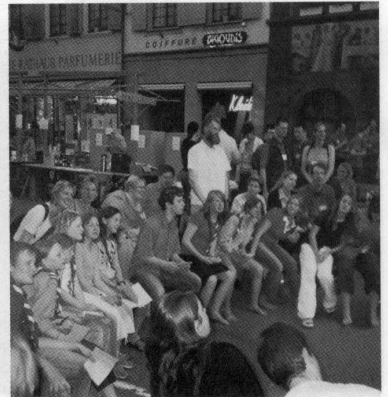
Katja & Teemu

Aamupäivä olikin tänään vapaa. Saimme nukkua hieman myöhempään ja nauttimaan taas Markuksen laittamaa aamiaista. Muutimme Bunkkerin kerrossängyissä kerrosta alemmaksi nukkumaan. Uusi tukikohtamme oli keskikerroksessa. Taroituksenamme oli tehdä tilaa ranskalaisille joiden piti saapua bunkkeriin torsaina, mutta jonkun väärinkäsityksen seurauksena he ottivatkin käyttöönsä ihan oman huoneen eivätkä tulleet meidän kansainväliseen huoneeseen. Bunkkerissa oli varattu yksi huone naisille, yksi miehille ja yksi mixed eli sekahuone. Kaikille Bunkkerissa yöpyville oli varattu 2 kpl sänkyjä. Ja niitä sänkyjä tosiaan oli seinämittaisesti kolmessa kerroksessa. Kerroksen vaihdon jälkeen teimme pienen ostoskierroksen Baselin keskustaan. Suomalainen porukkamme sai hollantilaisen ja ruotsalaisen vahvistuksen mukaan ostoksille. Kävimme myös hake-massa täydennystä Bunkkerijuhlien juoma ja ruokavarastoihin.

Illan partiolaisjuhla oli huikea. Partiolaiset tarjosivat maksua vastaan ruokaa ja juomaa, ja juhliin esiintymään tullut rumpu-puhallin orkesteri oli ihan käsitämättömän upea kokemus. Katujuhlissa syntyi myös suomalainen hölkyngölyn lentoyhtiö joka lennättä asiakkaitaan varpu/katuluduilla.

Ja sanomattakin on selvää että illan kaupunkikierroksen jälkeen Bunkkerissa juhliittiin taas.

Torstai käynnistyi kerrossängystä kompuroinnin jälkeen mallikkaasti. Ilmastointiputkien takia vaati öinen vessassakäynti ylädivaniiltani käsin (kerrossängyrivin kolmas ja ylin kerros, jonne kukaan "huoneistomme" naisista ei minun lisäksi yrittänytkaan kavuta) melkoista akrobatiaa – valokatkaisija, se ainut, kun sijaitsi alhaalla oven pielessä enkä ollut älynnyt ottaa taskulamppua mukaan. Jalkani olivat kuin pahemmankin lähi-taistelun käyneellä bunkkeriviikon jäljiltä – erivärisiä mustelmia kintut täynnä...

Partiolauluja iltanuotiolla

Torstai-aamupäivän Baselin kaupunginjohtajan isännöimä vastaanottotilaisuus kaupungintalolla toi paikalle runsaasti "pitkiä" eri maista. Amerikkalainen Joseph romanialaissyntyisen tyttöystävänsä kanssa osoittautui varsinaiseksi kielineroksi. Puhui suomeakin ilman minkäänalaista aksenttia. Vastanotolta kiiruhdimme kohti joenrannalla sijaitsevaa viihtyvää ravintola, jossa käynnistyi koko Europatreffien varsinainen asiaisuus, Euroopan klubien yhteisen klubin kokous, jonne kovin monen maan edustajat olivat kuka mistäkin syystä jättäneet tulematta paikalle. Mitään tärkeitä päätöksiä ei voitu tehdä koska kokous ei ollut äänivaltainen. Ja niitä tärkeitä päätöksiä odottavia asioita olisi listalla ollut. Pettymys oli kouriintuntuva myös meidän kokousta katsojien roolissa seuraavien joukossa. Tärkeiden asioiden käsittely siirtyi vuodella Edingburghin kokouksessa toukokuussa 2005 käsiteltäväksi. Miten tällaista voi tapahtua, mietin itsekseni. Uudistuksia tarvittaisiin, tästä olimme kaikki yhtä mieltä.